

והרי תני רב ביבי קמיה דרב נחמן:

שלוש נשים משמשות במוך, מותר להן לשמש במוך [באותו מקום, ועל ידי כן נמנעת עיבורן], ואינן כמשחיתות זרע: (18)

קטנה, מעוברת ומניקה.

והטעם שמותר להן לשמש במוך:

קטנה משמשת במוך כי שמא תתעבר ותמות, [כלומר: אם תתעבר ודאי תמות].

מעוברת משמשת במוך כי שמא תתעבר שנית ותעשה עוברת הראשון סנדל, (19) שמא ידחוק העובר השני את הראשון ותיפחת צורת העובר הראשון.

מניקה משמשת במוך כי שמא תתעבר וייעכר חלבה ואין החלב טוב לתינוק, ותיאלץ לגמול את בנה מלהניקו, וימות הינוק.

ואיזו היא קטנה שהיא משמשת במוך?

מבת אחת עשרה שנה ויום אחד עד בת שתים עשרה שנה ויום אחד, שבזמן זה יש לחוש שמא תתעבר ותמות.

אבל פחות מיכן מבת אחת עשרה שנה שאינה מתעברת כלל, או יתר מיכן מבת שתים עשרה שנה שאף אם היא מתעברת אינה מתה, הרי זו משמשת כדרכה בלא מוך והולכת.

דברי רבי מאיר.

החכמים אומרים: אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת, ומן השמים ירחמו שלא יאונה לה כל רע, שנאמר: "שומר פתאים ה'".

ומשנין: משכחת לה למשנתנו (20) בקידושי טעות, שנתקדשה לראשון על תנאי ולא נתקיים. (21)

וכדבר יהודה אמר שמואל.

19. סנדל הוא שם דג שבים ומבנה גופו שטוח, על פי רש"י בכתובות.

20. בפשוטו היה נראה, היות ולא אמרה הגמרא "אלא", שאין זה תירוץ חדש, אלא פירוש דברי רב שמעיה הוא שפירש את משנתנו ב"ממאנת", ומפרשת הגמרא את דבריו שלא נתכוין למיאון של קטנה, אלא למיאון בקידושי טעות, וכלשונו של שמואל בסוף הסוגיא "ממאנת והולכת לה". ואולם לשון רש"י אינו נראה כן, ועל פי דבריו נתבאר בפנים.

21. ושמואל מודה שבכי האי גוונא ראוי הבן לעבוד במקדש ואע"ג שלא היתה ביאתו של

שניהם באו עליה בזנות, לדעת המהרש"א אינו בדוקא, והבית שמואל יישב לשון רש"י ראה [שם].

אבל החלקת מחוקק שם כתב, ד"נשאת" לאו דוקא כמו "בעלה" לאו דוקא, כי בזנות ואחר כך נשואין לא גזרו חכמים, וכפשוטו דברי רש"י שכתב כאן דשניהם היו בזנות.

18. לשון רש"י בכתובות לט א; ובפשוטו לשון "כמשחיתות זרע" משמע שאין המוך נתון באותו מקום בשעת תשמיש, שאם כן אין הן המשחיתות אלא הבעל הוא המשחית, ומשמע שנותנות את המוך אחר התשמיש כדי לקלוט את הזרע, ואולם ראה מה שכתבו התוספות בכתובות שם בכיור דברי רש"י.